

Szövetségi hit

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 3Mózes 7:18; 17:1-4; Róma 4:1-7; 5:1; 6:23; Galata 6:14; 1János 5:11, 13

„Hogy pedig a törvény által senki sem igazul meg Isten előtt, nyilvánvaló, mert az igaz ember hibából él” (Gal 3:11).

Krisztus előtt nagyjából hét évszázaddal írta Homérosz az Odüsszeiát, Odüsszeusz, a nagy harcos történetét, aki a trójai háborúban Trója városának kifosztása után tíz évig utazott, úgy próbált hazatérni szülőföldjére, Ithaka szigetére. Az útja azért is tartott olyan soká, mert annyi minden történt közben: hajótörés, lázadás, vihar, találkozás szörnyekkel és más akadályokkal, amelyek hátráltatták célja elérésében. Végül az istenek úgy döntöttek, hogy Odüsszeusz már eleget szenvedett, ezért engedték, hogy a megfáradt harcos hazatérjen a családjához. Úgy vélték, hogy a megpróbáltatásai elég engesztelést jelentettek a hibáiért.

Bizonyos tekintetben Odüsszeuszhoz hasonlóan mindannyian hosszú úton tartunk hazafelé. A döntő különbség azonban az, hogy vele ellentétben mi „nem szenvedhetünk eleget” ahhoz, hogy kiérdemeljük a hazatérést. Túl nagy a távolság a menny és a föld között ahhoz, hogy engesztelést szerezhetnénk a hibáinkért. Ha hazaérünk, az csak Isten kegyelméből történhet.

HETI ÁTTEKINTÉS: Miért lehet csakis ajándék a megváltás? Miért egyedül Krisztus adhat váltságot a lelkünkért, aki Istennel egyenlő? Mitől lett Ábrahám a hit kiváló példaképe? Mit jelent az, hogy Isten „nekünk tulajdonítja” az igazságot, igaznak „nyilvánít”? Hogyan igényelhetjük magunknak a kereszttel felkínált ígéreteket, reménységet?

GONDOLATOK A GOLGOTÁRÓL

A megváltás útja az Ószövetségben, a mózesi szövetség alatt nem különbözik az Újtestamentumban bemutatott útjától, hit által kapjuk. Ha bármi más biztosíthatná, például a cselekedetek, akkor jogosultak lennénk rá, a Teremtő tartozna ezzel nekünk, kötelező volna megadnia. Csak az hiheti, hogy Isten számára kötelező volna megmenteni bennünket, aki nem méri fel a bűn súlyát. Ám csupán egy dolog kötelező érvényű: a mi tartozásunk a törvényszegés miatt. Természetesen mi képtelenek lennénk megfizetni ezt az adósságot, de szerencsénkre Jézus ezt megtette.

„Amikor az ember teljesebben felméri annak az áldozatnak a hatalmas voltát, amit a mennyei Felség megtett az ember helyett vállalt halálával, az felnagyítja szemében a megváltási terv jelentőségét. A keresztény szívében gyengéd, szent és erős érzéseket ébreszt, ha a Golgotára gondol. Szívét és ajkát Isten és a Bárány dicsőítése tölti be. Büszkeség, önteltség nem virulhat annak a szívében, akiben elevenen élnek a Golgota jeleneteinek emlékei... A világ minden gazdagsága sem elég egyetlen vesztébe tartó lélek megváltására sem. Ugyan ki mérhetné fel Krisztus szeretetének nagyságát, amit az elvesztett világért érzett a keresztben függve, a bűnös emberekért szenvedve? A szeretete felmérhetetlen, végtelen.

Krisztus bemutatta, hogy szeretete erősebb a halálnál. Elvégezte az ember üdvösségét. Noha a legfélelmetesebb küzdelmet állta ki a sötétség erőivel szemben, mindezek között a szeretete egyre csak erősödött. Elviselte azt is, hogy az Atya elrejtette az arcát előle, míg lelke keserűségében így kiáltott fel: *»Én Istenem, én Istenem! Miért hagyál el engemet«* (Mt 27:46). Karja üdvösséget hozott. Megfizette az árat az ember megváltásáért, amikor lelke utolsó küzdelmében kiejtette az áldott szót, amely az egész teremtett világban visszhangzik: *»Elvégeztetett«* (Jn 19:30).

A Golgota jelenetei a legmélyebb érzéseket ébresztik fel bennünk. Érthető, ha lelkesedést vált ki bennünk e téma. Gondolatainkkal, képzeletünkkel soha nem tudjuk igazán felfogni, hogy a tökéletes, ártatlan Krisztus ilyen fájdalmas halált halt, magára véve a világ bűneinek a súlyát. Fel nem mérhetjük e csodálatos szeretet hosszúságát, szélességét, magasságát és mélységét. Ha a Megváltó szeretetének páratlan mélységén elmélkedünk, az betölti a gondolatainkat, megérinti, megolvasztja lelkünket, finomítja és felemeli érzéseinket és egész jellemünket maradéktalanul átformálja” (Ellen G. White: *Testimonies for the Church*. 2. köt. 212-213. o.).

A SZÖVETSÉG ÉS AZ ÁLDOZAT

„Tudva, hogy nem veszendő holmin, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem Krisztusnak, a hibátlan és szelőtlen báránynak a drága véréen” (1Pt 1:18-19, ÚRK).

Mit értett Péter azon, hogy „megváltattunk”?

Krisztus engesztelő kereszthaláláról szólva Péter a „váltás” vagy „ár” gondolatával azt az ókori gyakorlatot idézi fel, amikor egy rabszolgát felszabadítottak, ha valaki (többnyire egy rokon) megfizette a szabadságának árát. Krisztus pedig a saját „drága véréen”, önként vállalt, helyettesítő golgotai halálával váltott meg bennünket a bűn és végzetes gyümölcse, a halál kötelékéből. Ez az alapja minden szövetségnek, enélkül a szövetség értéktelen, semmis lenne, hiszen Isten nem tudná teljesíteni az egyezés rá eső részét, hogy minden hívőnek örök életet adjon.

Nézzük meg a következő ígétet: Róm 6:23; 1Jn 5:11, 13! Mi a közös üzenet bennük?

Azért lehet a miénk az örök élet ígérete, mert Jézus képes volt áthidalni a szakadékot, ami miatt kezdetben elveszítettük az örök életet. Miért lehetett ez? Azért, mert egyedül a Teremtő igazságossága és végtelen nagy értéke törölheti el a törvényszegés miatti hatalmas adósságunkat, ennyire szélesen tántorgott a bűn okozta szakadék. Végtére is mit mutatna Isten örök, erkölcsi törvényének komolyságáról, ha bármilyen véges, halandó teremtmény megfizethette volna a törvényszegés árát? Csak az fizethette meg a váltásot a szabadításunkért a nagy adósságunkból, amivel a törvénynek tartoztunk, aki magával Istennel egyenlő, akinek az élete nem mástól származik, nem más-tól ered, aki örökkévaló. Így teljeseedik be minden szövetségi ígéret, most is így kapjuk meg az örök élet ígéretét, így váltott meg bennünket Krisztus a bűntől és a haláltól.

Tegyük fel, hogy egy múzeumban egy gyerek tintával töltött léggömböt dob egy Rembrandt festményre, amivel teljesen tönkreteszi azt. A festmény milliókat ér. A gyerek szülei még úgy sem tudják megfizetni az adósságukat, amivel ezért tartoznak, ha mindenüket eladják. Hogyan világít rá ez a példa a bűn által okozott szakadék hatalmas voltára és arra, hogy nekünk magunkban reményünk sem lehetne a helyzetünk megváltoztatására? Miért csak az Úr fizethette meg az adósságot?

ÁBRAHÁM HITE, 1. RÉSZ

„Ábrám hitt az Úrnak, aki ezért igaznak fogadta el őt” (1Móz 15:6, ÚRK).

Az egész Szentírás legmeghatározóbb mondatai közé tartozik ez a vers. A bibliai vallás döntő igazságát alapozza meg, az egyedül hit általi megigazulás tételét, méghozzá hosszú évszázadokkal azelőtt, hogy Pál írt volna erről a Római levélben. Mindez azt is bizonyítja, hogy az Édentől kezdve mindig egy út vezet az üdvösséghez.

Az idézett vers közvetlen szövegkörnyezete segít felmérni, hogy milyen nagy is volt Ábrám hite. Elhitte Isten ígérését, hogy fia fog születni, az ellene szóló minden fizikai körülmény dacára. Az ilyen hit tisztában van saját tehetetlenségével. Ehhez a hithez az szükséges, hogy az ember egészen átadja magát Istennek, maradéktalanul alávesse magát neki. Az ilyen hit engedelmességhez vezet. Ez jellemezte Ábrám hitét, ez tulajdonított neki igazságot.

Miért mondja a Biblia, hogy ez „tulajdonított” igazságul Ábrámnak (Károli) vagy Isten ezért „igaznak fogadta el őt” (ÚRK)? Ábrám önmagában „igaz” lett volna, abban az értelemben, mint Isten? Mit tett, nem sokkal azután, hogy Isten igaznak mondta? Hogyan világít ez rá arra, hogy miért „tulajdonított” neki az igazság, pedig nem volt maradéktalanul az?

Ábrám életét a hit és az engedelmesség jellemezte, mégsem volt tökéletes sem a hite, sem az engedelmsége. Időnként mindkét területen gyengének mutatkozott. (Ismerősen hangzik?) Így eljutunk egy lényeges ponthoz: Isten nekünk tulajdonítja az igazságot, abban részesít bennünket. Ez azt jelenti, hogy a hibáink ellenére igaznak mond bennünket; azt jelenti ez, hogy a menny Istene igaznak tekint bennünket, még ha nem is vagyunk azok. Ezt tette Ábrám esetében, és ezt teszi mindazokkal, akik „*az Ábrahám hitéből*” valók (Róm 4:16).

Olvassuk el Róm 4:1-7 szakaszát! Figyeljük meg, hogy milyen összefüggésben idézi Pál 1Móz 15:6 versét! Imádkozva gondolkodjunk el ezekről a versekről, majd a saját szavainkkal írjuk le, hogy szerintünk mit jelentenek!

ÁBRAHÁM HITE, 2. RÉSZ

1Móz 15:6 verse kapcsán azt látjuk, hogy a héber *hasab* kifejezést több-féleképpen is fordítják: „tulajdoníttatott”, „elfogadta”, „beszámította”. Ugyanez a kifejezés előfordul Mózes könyveiben másutt is. Egy személyt vagy egy dolgot valamilyennek „tulajdonítanak”, „számítanak”, noha nem olyan. 1Móz 31:15 versében Rákhel és Lea kijelenti, hogy az apjuk úgy „tartotta” (Károli) őket, mint idegeneket, pedig a lányai. A lévíták tizedét Isten „úgy számította be” (ÚRK), mint a szérúról való gabonát, csak hogy nyilvánvalóan nem az volt (4Móz 18:27, 30).

Hogyan mutatkozott meg a tulajdonítás, beszámítás gondolata az áldozatok esetében (3Móz 7:18; 17:1-4)?

A Károli-fordítás a *hasab* szót a „tulajdoníttatik” kifejezéssel fordítja. Ha a „hálaadó áldozat” húsát nem fogyasztották el a harmadik napig, az értéktelenné lett, „nem számítatik” az áldozatot bemutató javára (3Móz 7:18). Ez a vers olyan helyzetet említ, amikor az áldozatot a bűnös javára „számították be” (vö. 3Móz 17:1-4), aki ezután igazként állt Isten előtt. Isten a bűnöst igaznak számítja, tulajdonítja, pedig valójában nem az.

Időzzünk még annál a nagyszerű gondolatnál, hogy a hibáink dacára Isten előtt igaznak számíthatunk, annak tulajdoníthat, tekinthet, fogadhat el. Írjuk le a saját szavainkkal, hogy ez szerintünk mit jelent!

A „hit általi megigazulás” kifejezésnek a lényege az a hatalmas igazság, hogy Isten nem a saját tetteink miatt nyilvánít bennünket igaznak, hanem azért, mert hiszünk abban, amit Krisztus vitt végbe értünk. Am nem is a hitünk tesz igazzá, hanem a hit eszköze által nyerjük el az igazság ajándékát. Lényegében ez a kereszténység szépsége, titka és dicsősége. Keresztény hitünk minden eleme ebben a csodálatos elvben gyökerezik. Isten szemében igaznak számítunk hit által. Minden következő dolognak, tehát az engedelmességnek, megszentelődésnek, szentségnek, jellemfejlődésnek, szeretetnek ebből a döntő igazságból kell fakadnia.

„Nem érzem magam igaznak!” Mit felelnénk annak, aki szeretne keresztény lenni, de ezt mondja?

AZ ÍGÉRETEKRE HAGYATKOZNI

Azt a történetet mesélik a katolikus apológétáról, Bellarmine bíborosról, aki egész életében az embernek tulajdonított igazság általi megigazulás üzenete ellen harcolt, hogy a halála előtt odavitték neki a feszületet és a szentek érdemeivel akarták erősíteni. Bellarmine azonban ezt mondta: „Vigyétek el! Úgy hiszem, Krisztus érdemeiben bízni biztosabb.”

Életük végén sokan visszatekintenek, és látják, mennyire hiábavaló, értéktelen és haszontalan volt minden tettük és igyekezetük, hogy kiérdemeljék az üdvösséget a szent Istentől, és milyen nagy szükségük van Krisztus igazságára.

Azonban jó hír, hogy nem kell a halál közeledtére várni, már most biztonságot találhatunk az Úrban! Az egész szövetség Istennek a mostani, szilárd ígéretén alapszik, olyan ígéreteken, amelyek már most a mieink, amelyek már most jobbra tehetik az életünket.

Keressük ki a következő verseket, majd válaszoljunk a kérdésekre az Istennel való szövetségi kapcsolatunk megtartásával és erősítésével összefüggésben!

Zsolt 34:9: Hogyan érezhetjük Isten jóságát? _____

Mt 11:30: Mi teszi Krisztus igáját könnyűvé? _____

Róm 5:1: Mi a kapcsolat a megigazulás és a béke között? _____

Fil 2:7-8: Milyen áldásokat nyerünk Krisztus által? _____

Imádkozva gondolkodjunk el az életünkről, és kérdezzük meg önmagunktól: Mit teszünk az Istennel való kapcsolatunk erősítéséért? Mi az, ami árt ennek a kapcsolatnak? Min kellene változtatni az életünkben?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Egyedül hit által igazulhat meg [a bűnös]. Hit által Istenhez hozhatja Krisztus érdemeit, és az Úr a bűnösnek tulajdonítja Fiának engedelmisségét. Isten elfogadja Krisztus igazságát az ember elégtelensége helyett. Elfogadja és megigazítja a bűnbánó, hívő lelket. Megbocsátja bűneit és úgy bánik vele, mintha igaz volna. Úgy szereti, mint saját Fiát. Ekként tulajdonítatik a hit igazságként” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból.* 1. köt. Budapest, 1999, Advent Kiadó, 337. o.).

„Amikor megtérés és hit által személyes Megváltónkként fogadjuk el Krisztust, az Úr megbocsátja bűneinket, és elengedi a törvényszegésért járó büntetést. Ekkor a bűnös igaz személyként áll Isten előtt, elnyeri a Menny támogatását, és a Szentlelken keresztül közösségbe kerül a Fiúval és az Atyával. Ezen a ponton egy újabb, fokozatos jellegű munka veszi kezdetét. A léleknek meg kell szentelődnie az igazság által. Ez szintén hit által érhető el. A jellem egyedül Krisztus kegyelme által alakulhat át, melyet hit által nyerhetünk el” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból.* 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 172. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Mi a különbség az élő és a holt hit között (Jak 2:17-18)? Miként mutatja be Pál az élő hitet (Róm 16:26)? Melyik kulcsszó világít rá, hogy mi jár együtt a hittel?
- 2) Mivel felelünk erre az érvelésre (ami valamennyire logikus): Ha Isten nem a saját igazságunk, hanem csupán a nekünk tulajdonított igazság által üdvözít, akkor nem számít, mit teszünk és hogyan.
- 3) „Isten előtt való elfogadottságunk egyedül szeretett Fián keresztül válhat bizonyossá, és a jó cselekedetek csupán a következményei a bűnbocsátó szeretet munkájának. Semmilyen érdemet nem vívunk ki általuk, és semmi olyat nem kapunk értük, mely által joggal hivatkozhatnánk arra, hogy részt vettünk saját lelki üdvösségünk kimunkálásában... Lelki üdvössége érdekében [a hívő] nem hivatkozhat jó cselekedeteire” (*Szemelvények Ellen G. White írásaiból.* 3. köt. Budapest, 2010, Advent Kiadó, 179. o.). Gondolva Ellen White-nak erre a kijelentésére, keresztény életünkben miért olyan fontosak mégis a cselekedetek?

ÖSSZEFOGLALÁS: Régi szövetség, új szövetség – Jézus megfizette az adósságunkat, amellyel a törvénynek tartozunk, hogy igazként állhassunk meg Isten előtt.

PETRÁK JÁNOS:
NÉZZ RÁM, URAM!

Uram!

Ahogy nézem az életem,
s tanítványodét, Péterét,
az övéhez sokban
hasonlónak látom
a magam életét.
Én is tiltakoztam,
én is követtelek,
én is csodáltalak,
én is szerettelek,
én is vallást tettem,
én is fogadkoztam,
s ó, most itt vagyok a
tűznél az udvarban.

Uram!

Nézz rám, hogy
bűneim miatt
én is sírni tudjak,
hogy megtalálhassam én is
jobbodhoz az utat!